

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200452
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5919200452.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: P. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/XX, P. o zaplatenie 7.015,83 € príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Csp/16/2019-96 zo dňa 15. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 7.015,83 €, úrok vo výške 112,73 €, úrok z omeškania vo výške 2,03 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 7.015,83 € od 29.01.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z úrokov 112,73 € od 29.01.2019 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Mal preukázanú existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou na základe Úverovej zmluvy č. 000000000482521 zo dňa 30.01.2018, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej vo výške 7.700 €, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v pravidelných mesačných anuitných splátkach v počte 84 v sume 112,25 €, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,75 € mesačne, celková čiastka, ktorú mal klient zaplatiť, bola vo výške 9.429 €, dátum splatnosti prvej splátky do 20.02.2018, dátum každej ďalšej splátky k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, fixná (do splatnosti) úroková sadzba 5,9 % ročne, RPMN 6,15 %, priemerná RPMN 8,8 %. Poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 7.700 € a úhrady žalovanej do zosplatnenia vo výške 684,17 € boli skutočnosťami medzi stranami nesporné, ale taktiež vyplynuli z výpisov z interného systému žalobcu. Rovnako nebolo sporné, že žalovaná po zosplatnení úveru neuskutočnila žiadnu úhradu. Nakoľko žalovaná porušila svoju povinnosť uhrádzať úver v pravidelných mesačných splátkach, došlo k vzniku omeškania splátok v celkovej výške 161,30 €, preto žalobca ju upozornil listom zo dňa 23.11.2018 spolu s upozornením na oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky. Žalovaná porušenie zmluvných povinností neodstránila, preto žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 28.01.2019 listom označeným Výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 28.01.2019 a zároveň vyzval žalovanú k úhrade celkovej dlžnej sumy vo výške 7.220,59 € s príslušenstvom. Vzťah medzi sporovými stranami je spotrebiteľským vzťahom a zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. o

spotrebiteľskom úvere (ďalej len ZoSÚ). Preto zaplataenie istiny 7.015,83 € (rozdiel poskytnutej sumy úveru 7.700 € a uhradených splátok istiny 684,17 €), zmluvný úrok vo výške 112,73 € do predčasného zosplatnenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 2,03 € a nevyčíslené úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy nesplatennej istiny 7.015,83 € odo dňa 29.01.2019 do zaplataenia, nakoľko týmto dňom sa dostal do omeškania so splnením istiny, ako aj s úrokmi z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov 112,73 € vo výške 5 % od 29.01.2019 do zaplataenia, považoval za dôvodný. Avšak zmluvný úrok 5,9 % ročne z istiny 7.015,83 € od 29.01.2019 do zaplataenia (po zosplatnení úveru) nepovažoval za oprávnený. Zmluvné úroky sú síce uplatňované na základe dojednania v zmluve o úvere vo výške úrokovej sadzby 5,9 % ročne, avšak v nadväznosti na zistenú skutočnosť zosplatnenia úveru ku dňu 28.01.2019 je toho názoru, že po zosplatnení úveru nemôže už žalobca popri úrokoch z omeškania uplatňovať aj zmluvné úroky. Zmluvné úroky predstavujú odplatu za poskytnutý úver za podmienok dojednaných v zmluve o úvere. V danom prípade zo zmluvy o úvere nepochybne vyplýva, že bolo dojednané vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a zaplataenie úrokov v splátkach, preto ustálil, že okamihom zosplatnenia úveru a výzvy veriteľa adresovanej dlžníkovi na úhradu celej dlžnej sumy úveru (vrátane úrokov), dojednaná služba zo strany veriteľa vo vzťahu k dlžníkom bola ukončená a z toho dôvodu nie je po dátume zosplatnenia oprávnený nárok na odplatu - zmluvný úrok a veriteľ má nárok na zaplataenie úrokov z omeškania ako sankčnú povinnosť v rámci zodpovednostného právneho vzťahu pri omeškani so zaplataením celkovej dlžnej sumy vyčíslenej ku dňu zosplatnenia. Z tohto dôvodu nemohol priznať žalobcovi zmluvné úroky po zosplatnení úveru a v tejto časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, a to do výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá. Nestotožňuje sa s argumentmi súdu prvej inštancie v tejto časti rozsudku a považuje ho za nesprávny, nakoľko neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Súd je limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril, a teda v konaní nespochybnil právny základ ani výšku celej žalobou uplatňovanej pohľadávky žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach. Taktiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 85/2015-17, v ktorom sa konštatuje, že konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie svojich procesných práv. Zároveň má za to, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru a v tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Rovnako poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1, § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Uvedený zákon ukladá povinnosť spotrebiteľovi pri odstúpení zaplataiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny a musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškani dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Výklad prezentovaný odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvyhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník o ustanovenie § 53 ods. 9 o vetu: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ Avšak tento návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona. Vo svetle judikatúry poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019 so zaujatým právnym záverom, podľa ktorého má veriteľ nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na spoplatnenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. V tejto súvislosti dal Najvyšší súd SR do pozornosti rozsudok

Súdneho dvora EÚ zo dňa 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, z ktorého záver vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Na základe citovaného právneho názoru Najvyššieho súdu SR a aj v súvislosti s odkazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ považuje právnu otázku nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení za definitívne uzatvorenú týmto právnym názorom dovolacieho súdu. Rovnako poukázal na rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/212/2014. Navrhuje rozsudok v napadnutej časti zmeniť a vyhovieť žalobe v plnom rozsahu a zaviazať žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. (zametnutie žaloby vo zvyšku) a III. (o nároku na náhradu trov konania) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v nenapadnutej časti výroku I. (ktorým bolo čiastočne žalobe vyhovené) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

6. Žalobca v odvolaní namietal porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie, nakoľko súd prvej inštancie mal postupovať v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, a teda uplatňovanú pohľadávku nerozporoval. Odvolací súd považuje za nutné poukázať na ustanovenie § 295 CSP, v zmysle ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol a ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará, alebo zabezpečí taký dôkaz. V predmetnej veci sa jednalo medzi sporovými stranami o spotrebiteľský vzťah, a preto súd v zmysle citovaného ustanovenia má povinnosť chrániť slabšiu stranu v spore, a to spotrebiteľa (v danom prípade žalovaného). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, v ktorom vyslovil, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Preto odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie svojím postupom neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

7. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolanie žalobcu voči výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, a to týkajúca sa nároku na zaplatenie zmluvného úroku z istiny po zosplatnení úveru.

8. Krajský súd v uvedenej súvislosti uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k tejto zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav súd nemôže pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 z 30. júna 2015, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/151/2017, 7Co/1/2018).

9. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 (rozhodnutie vyšších súdnych autorít), z ktorého vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (určenie splatnosti celého dlhu zosplatnením). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami.

10. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017, išlo o ojedinelé rozhodnutie tohto senátu, ktorý následne zosúladiť rozhodnutie o tejto otázke s ustálenou súdnou praxou ostatných senátov Krajského súdu Žilina, i ostatných súdov SR.

11. Žalobcom v odvolaní poukazovanie na ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka (upravujúce splatnosť úrokov) je nadväzujúcim ustanovením § 502 Obchodného zákonníka, pričom je nutné v ďalších súvislostiach vysvetľovať vzťah týchto ustanovení (o úrokoch z poskytnutého úveru) vo vzťahu k § 369 Obchodného zákonníka a v spojitosti s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorých je možné vyvodiť, že pokiaľ je potrebné považovať úrok z poskytnutého úveru ako aj úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky, vzhľadom na akcesorickú povahu ich samotných k hlavnému záväzku.

12. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení z 30.7.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, ktorý podľa žalobcu jednoznačne uvádza právny záver, v zmysle ktorého má veriteľ nárok na zmluvný úrok z úveru bez ohľadu na spoplatnenie dlhu až do skutočného splatenia úveru, ako aj na záver o možnej kumulácii bežných úrokov a úrokov z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že sa jedná o odôvodnenie Najvyššieho súdu SR v bode 16. citovaného uznesenia, ktorý dával do pozornosti rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, z ktorých vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Najvyšší súd v citovanom rozhodnutí pripustil záver o možnosti nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ako aj možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania, resp. právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z dôvodu rozporu so zásadou anatocizmu.

13. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré dovolateľka poukazuje vo svojom dovolaní. (3 Cdo 50/2019).

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“

15. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach apeloval na dodržiavanie princípu právnej istoty, ktorá je zabezpečená vtedy, keď sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Pritom musí ísť o rozhodovanie o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pretože protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného

účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že závery uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Z obsahu citovaného rozhodnutia vyplýva, že primárne Najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z dôvodu nesprávneho posúdenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, na základe čoho bolo nutné opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu, pričom v bode 16. citovaného rozhodnutia dovolací súd dal do pozornosti odvolacieho súdu i skúmanie ostatných nárokov vymedzených v podanej žalobe, teda na zaplatenie úrokov z poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako aj úrokov z omeškania. V rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu sa jedná o ojedinelý názor, ktorý atribúty ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle vyššie uvádzaných záverov Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR nemá.

17. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

18. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP, ako aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech. O výške týchto trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)